

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: J.Ž., proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno a osoby zúčastněné na řízení: P.P., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.3.2007, č.j. OÚSŘ U 07/03841/Šk,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řádu, ze dne 26.3.2007, č.j. OÚSŘ U 07/03841, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku žalobci náklady řízení v částce 12 200 Kč.

III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Brna, Brno-Žabovřesky, stavebního úřadu, ze dne 20.11.2006, č.j.

SU/06/0012440 (stavební povolení pro stavbu RD, garáže, přípojek, vody, kanalizace, plynu, elektro, slaboproud, včetně vnitřních rozvodů – ul. U Vodárny v Brně – na pozemcích v k.ú. Žabovřesky a Královo Pole), a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí především vyplývá, že v průběhu odvolacího řízení byl spisový materiál doplněn stavebníkem zejména o průvodní a souhrnnou technickou zprávu, výkresy s upřesněním obrysu stavby a jejich částí s vazbou na pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby a dodržení podmínek pro umístění stavby. S uvedenými doklady se žalobce seznámil, jejich fotokopie mu však nebyly poskytnuty, neboť nebylo lze odhlédnout od podmínek uvedených v ust. § 168 odst. 2 zák. č. 183/2006 Sb. (účinný od 1.1.2007). Pokud jde o projektovou dokumentaci stavby, tak za její správnost, úplnost a proveditelnost odpovídá ve smyslu ust. § 46b odst. 1 zák. č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen SZ), projektant. Z doplněných výkresů situace stavby (výkres č. 03), půdorysů podlaží (výkres č. 06 a č. 07) a řezu (výkres č. 11) jednoznačně vyplynulo, že stavba je umístěna dle podmínek rozhodnutí o umístění stavby, tj. že jsou dodrženy odstupové vzdálenosti stavby od hranic sousedních pozemků (min. 2 m). Navržené terénní úpravy (výkres č. 03 Situace, výkres č. 10 Řez B-B a č. 11 Řez A-A) nijak prostorově bezprostředně nesouvisí s pozemkem žalobce, neboť se nenachází na spádnicí svahu pod pozemkem stavebníka, nýbrž západním směrem, takže odtokové poměry nemohou nijak výrazněji pozemek žalobce ovlivnit. Navíc terénní úpravy nemění jsoucí poměry (tzn. celkové převýšení terénu, směr spádu apod.). Stavba plotu je jako drobná stavba dostatečně popsána v Souhrnné technické zprávě (str. 4 kap. 3i). Pokud jde o technologický postup bouracích prací, není nutné stanovovat vzhledem k torzu zahradního domku, které má být odstraněno, podmínky pro jeho odstranění.

Z podané žaloby vyplývají následující žalobní body.

- 1) Žalobce byl zkrácen na svém právu podat odvolání, neboť v daném případě mělo být postupováno podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., (dále jen spr.ř.). V předmětné věci nebyly totiž splněny předpoklady postupu podle § 90 odst. 5 spr.ř., neboť teprve na základě podkladů předložených stavebníkem až v odvolacím řízení konstatoval žalovaný, že již údajně nejsou v nesouladu s vyhl. č. 137/1998 Sb., (dále jen OTP), či s rozhodnutím o umístění stavby. Navíc z napadeného rozhodnutí není zřejmé, která projektová dokumentace má být součástí vydaného stavebního povolení, zda ta projednaná v prvoinstančním řízení, nebo ta změněná a nově pořízená z odvolacího řízení, která však řádným projednáním v celém rozsahu neprošla. Žalovaný měl odvoláním napadené rozhodnutí na základě nových podkladů a PD stavby nanejvýš změnit dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) spr.ř. Nejsprávnější však z hlediska ochrany práv žalobce (možnost podat odvolání) byl postup podle § 90 odst. 1 písm. b) spr.ř. Je zřejmé, že provedení nových podkladů projektové dokumentace řeší stavbu úplně jinak než původně předloženo.
- 2) Žalobci sice bylo umožněno nahlédnout do nově předložených podkladů, avšak jeho žádosti o poskytnutí kopií nebylo vyhověno, ačkoliv zejména s výkresy projektové dokumentace stavby bylo manipulováno a tyto výkresy byly ve velkém rozsahu měněny. Přitom žalobce zásadně nesouhlasil s jakýmkoliv doplňováním či pozměňováním PD a pokladů, přičemž v prvoinstančním řízení mu byly kopie původní projektové dokumentace stavby stavebním úřadem poskytnuty.

- 3) S ohledem na nedostatečnost a nepřezkoumatelnost projektové dokumentace pokud se týká terénních úprav, jejich odvodnění, a stavby oplocení pozemku (vše na hranici pozemku žalobce) a nutnost, aby rozsah PD byl v souladu s příslušnými ust. vyhl. č. 132/1998 Sb., není ve věci dána žádná záruka, že nebude zasaženo do pozemku žalobce a že jeho pozemek nebude znehodnocen.
- 4) Obdobné zasažení práva majetku žalobce hrozí pro absenci technologického postupu bouracích prací i v případě nepovoleného odstraňování stávající zděné stavby na pozemku stavebníka.

Z výše uvedených důvodů navrhuje žalobce, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě poukázal žalovaný především na to, že z doplněných podkladů je zřejmé, že ust. § 8 odst. 5 OTP, týkající se měření vzájemných odstupů, je splněno. Žalobce ohledně kopie projektové dokumentace nepředložil souhlas vlastníka stavby ani zpracovatele dokumentace. V případě výkresů doplněných v průběhu odvolacího řízení se v žádném případě nejednalo o zcela jiné nové řešení stavby, ale o potvrzení předloženého projektu. Odstranění zbytku zahradního domku nebylo předmětem stavebního řízení. Pro postup některým ze způsobů uvedených v § 90 odst. 1 a 4 spr.ř. neshledal žalovaný důvody, proto rozhodl podle § 90 odst. 5 spr.ř. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V replice uvedl žalobce zejména, že stavební zákon nezná jakési „ověřovací výkresy projektové dokumentace“, takže v dané věci byla hrubě porušena zásada dvojinstančnosti. Pokud má být odstraňována stavby (případná část stavby), musí se tak stát zákonným způsobem. Žalobce považuje praktiky žalovaného aplikované v odvolacím řízení za účelové obcházení práv účastníků správního řízení.

Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5.11.2008, č.j.30 Ca 132/2007-74 byla žaloba zamítnuta. Proti rozsudku podal kasační stížnost žalobce. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6.10.2009 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. V rozsudku Nejvyššího správního soudu je zejména uvedeno: „V daném případě stěžovatel v žalobě vznesl řadu námitek. K žalobní námitce neřešení jeho ve stavebním řízení uplatněné námitky rozporu projektové dokumentace s územním rozhodnutím a vyhláškou OTP, uvedl krajský soud v důvodech napadeného rozsudku, že stavba byla povolena v souladu s územním povolením a že se v tomto závěru shoduje s žalovaným. Nikde však nezmínil existenci a obsah územního rozhodnutí a neuvedl, z čeho tento soulad seznal. Námitky tvrdící rozpor stavebního povolení s OTP nehodnotil vůbec, stejně tak nehodnotil, zda se s nimi žalovaný v odvolacím rozhodnutí řádně vypořádal či nikoliv. K námitkám týkajícím se změny projektové dokumentace v odvolacím řízení a neřešení terénních úprav a jejich odvodnění a stavby oplocení, krajský soud uvedl pouze, že i v této otázce se s žalovaným ztotožňuje a že terénní úpravy jsou v projektové dokumentaci (podkladech rozhodnutí žalovaného) jasným způsobem provedeny. Přitom žalovaný v odvolacím rozhodnutí konstatoval, že v průběhu odvolacího rozhodnutí byla předložena dokumentace a podle doplněných výkresů zjistil, že stavba odpovídá územnímu povolení a odstupové vzdálenosti jsou zachovány, což z původní dokumentace nebylo dostatečně zřejmé. Žalovaný tedy vůbec v odvolacím rozhodnutí nehodnotil, o jak závažnou změnu dokumentace jde; to učinil až ve svém vyjádření podaném soudu. Bylo tedy na krajském soudu, aby se touto námitkou zodpovědně zabýval. Ze spisu je zřejmé, že v odvolacím řízení byla předložena nová průvodní a souhrnná technická zpráva s novými výkresy 01 - 03, 06, 07, 10 - 13.

Některé z nich jsou zjevně shodné, na výkresech č. 02, 03 je červenou plnou čarou zvýrazněn obrys vlastní stavby, na výkresech č. 11 a 13 jsou uvedeny některé jiné číselné údaje než na původních výkresech. To samo o sobě není důkazem, že projektová dokumentace předložená v odvolacím řízení znamená změnu stavby; bylo však, s ohledem na žalobní námitky, třeba, aby to krajský soud posoudil. Ten ve věci sice nařídil jednání, při němž byl konstatován obsah spisu, podle protokolu se však rozdíly v dokumentaci nezabýval, protokoloval pouze vyjádření účastníků. Nařízení jednání není jistě jen důsledkem nedostatku souhlasu účastníků řízení k rozhodnutí věci bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), ale slouží i k provádění dokazování. Byl-li tvrzen v žalobě rozdíl v dokumentaci, který byl žalovaným popírán, měly být obě dokumentace stranám předestřeny k vypořádání jejich stanovisek; přitom není podstatné, že žádný z účastníků takový návrh výslovně neuplatnil.

Náležitostí odůvodnění rozsudku je, jak výše uvedeno, i právní hodnocení. Jím je třeba rozumět podřazení skutkového stavu konkrétním ustanovením rozhodných právních předpisů. Ve vztahu k označeným námitkám však odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela postrádá uvedení jakéhokoli ustanovení právního předpisu, natož, aby soud hodnotil, zda jím rozhodnutí či postup správních orgánů odpovídají.

Absence řádného vypořádání s uvedenými námitkami a absence právního hodnocení činí rozsudek nepřezkoumatelným a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl tím naplněn. Stěžovatel však uplatňuje i námitky další ve vztahu k samostatným částem napadeného rozsudku a tudíž jeho nepřezkoumatelnost v uvedené části nebrání tomu, aby se jimi Nejvyšší správní soud zabýval.

Stěžovatel považuje za nesprávný právní názor krajského soudu spočívající v akceptaci procesního postupu žalovaného. Zde však lze krajskému soudu zčásti přisvědčit, že postup podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu nebyl vyloučen. Odvolání je řádným opravným prostředkem a smyslem odvolacího řízení je nejen posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, ale i odstranění vad prvostupňového řízení. Vady shledané v prvostupňovém řízení nebo rozhodnutí lze v odvolacím řízení odstranit, pokud nejsou takové intenzity či rozsahu, že je nutné provedení nového řízení před správním orgánem I. stupně. Jen v tom případě odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí podle § 90 odst. 1 písm. b) správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Doplnění řízení před odvolacím orgánem může vyústit jak ve zrušení rozhodnutí, tak v jeho změnu podle § 90 odst. 1 správního řádu, ale může být i potvrzením správnosti napadeného rozhodnutí a pak je na místě zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu. Určité omezení nových skutečností je ovšem zakotveno v ust. § 82 odst. 4 správního řádu (přičemž ve věcech stavebních plyne omezení i ze zásady koncentrace řízení). Dále je třeba při jakémkoliv doplňování řízení před odvolacím orgánem dbát na zachování práv účastníků řízení, tedy na to, aby s novými zjištěními byli seznámeni a měli možnost se k nim vyjádřit. Při respektování zákonných podmínek pro doplnění řízení a při zachování účastnických práv, pak nelze hovořit o porušení zásady dvojinstančnosti. Už sama skutečnost, že v odvolacím správním řízení je připuštěna možnost skutkových novot a možnost změny rozhodnutí, je zákonným průlomem do zásady dvojinstančnosti. Dvojinstančnost řízení totiž neznamená, že každý právní názor vyslovený jednou instancí musí být nutně podroben přezkoumání instancí vyšší, ale že po vydání rozhodnutí v první instanci je postup a rozhodnutí přezkoumáno v odvolacím řízení správním orgánem vyššího stupně. V dané věci je tedy rozhodující, zda žalovaný při doplnění řízení zachoval stěžovateli účastnická práva. Pokud jím dostal a doplnění dokumentace bylo pouhým upřesněním dokumentace původní, které se v právech účastníků řízení neprojevovalo, ale naopak jen odstranilo pochybnosti uplatněné v odvolání,

nebyl postup žalovaného v rozporu se zákonem. Problém je v tom, že charakterem doplnění řízení a jeho dopadem na rozhodnutí se krajský soud zodpovědně nezabýval.

Narušení účastnických práv stěžovatel spatřuje v tom, že mu k jeho žádosti nebyly vydány kopie doplněné dokumentace. Žalovaný i soud argumentují překážkou vyplývající z ust. § 168 odst. 2 nového stavebního zákona. Řízení o povolení stavby bylo vedeno podle stavebního zákona z r. 1976, neboť bylo za jeho účinnosti zahájeno (§ 190 odst. 3 nového stavebního zákona). Procesním předpisem pak v mezích § 140 starého stavebního zákona byl správní řád č. 500/2004 Sb. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 501/2005 Sb. NSS, na které poukazuje stěžovatel, se však týkalo výkladu § 23 správního řádu z r. 1967. Nejvyšší správní soud zde vyslovil, že účastník řízení má právo požadovat pořízení opisů ze správního spisu, i když to v textu zákona není výslovně uvedeno.

Skutečnost, že se toto rozhodnutí vztahuje ke starému správnímu řádu, není podstatná za situace, kdy právní úprava nahlížení do spisu je mezi starým a novým správním řádem stejná, či obdobná. Mezi ustanovením § 23 starého správního řádu a § 38 odst. 4 nového správního řádu je však patrný pouze posun k zajištění práva na seznámení s obsahem spisu, a to výslovně i nárokem na vyhotovení kopií. Omezení tohoto práva pak je upraveno v odst. 6 téhož ustanovení, ovšem nikoliv ve vztahu k účastníkům řízení. Bylo-li stavební řízení vedeno podle starého stavebního zákona, který možnost vydání kopií dokumentace nevyklučoval a procesním předpisem v mezích § 140 tohoto stavebního zákona byl nový správní řád, nelze zde použít výluky podle nového stavebního zákona. Nejen, že zde má místo citované rozhodnutí, ale tento závěr za stávající situace plyne přímo ze zákona. Přitom není rozhodné, že doplněná dokumentace (upřesněné výkresy) byla vyhotovena v lednu 2007 a v té době také stěžovatel o jejich vydání požádal. Jednalo se o podklad pro rozhodnutí, na které se nový stavební zákon nevztahoval. Pokud žalovaný odmítnutí vyhotovení kopií doplněné dokumentace odmítl s poukazem na ust. § 168 odst. 2 nového stavebního zákona, pochybil, a stejně tak krajský soud, který jeho právní úvahu akceptoval. Tímto nesprávným právním názorem byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky je však rozhodující, zda toto pochybení žalovaného zkrátilo práva stěžovatele natolik, že ohrozilo zákonnost vydaného rozhodnutí. To ovšem krajský soud neposuzoval. Nakonec stěžovatel brojí proti nestanovení podmínek odstranění stávající stavby. Krajský soud se postavil na názor, že odstranění stavby je samostatným řízením podle § 128 a násl. nového stavebního zákona. Tomu by bylo možno přisvědčit za situace, kdy by odstranění stavby nebylo řešeno přímo ve stavebním povolení (podmínka č. 10). Z dokumentace je zřejmé, že zahradní domek je stavbou evidovanou v katastru nemovitostí, podle fotografií jde sice o stavbu zdevastovanou, ale zděnou a dvoupodlažní. Přitom stavební povolení pouze nezbytnost odstranění této stavby konstatuje a řeší jen likvidaci materiálu, rozhodnutí žalovaného vychází z toho, že uvedené torzo již charakter stavby nemá. Na krajském soudu bylo podrobit tato tvrzení ověření a právnímu hodnocení. Pokud krajský soud označil žalobní námitky týkající se odstranění stavby za nekonkrétní, nelze mu zcela přisvědčit. Stěžovatel v žalobě vytkl žalovanému, že jeho argumentace, s níž se vypořádal s touto odvolací námitkou, neodpovídá skutečnosti. Zásah do jeho práv a do jeho majetku nebyl sice blíže konkretizován, obecně jej však vyloučit nelze, a pokud je soud neshledal, musí to v rozsudku odůvodněně uvést. I zde tedy rozsudek krajského soudu nebyl řádně a přezkoumatelně odůvodněn.“

Soud vázán právním názorem NSS nařídil jednání. Při jednání byl zrekapitulován obsah výše uvedeného rozhodnutí NSS, včetně závěru, že obě dokumentace měly být v rámci nařízeného jednání stranám předestřeny k vypořádání jejich stanovisek. Žalobce k tomu při

jednání uvedl, že dokumentace má tolik stránek a tolik čísel a není prostor na nějaké srovnávání. Bylo by to porovnání rychlé a povrchní. Žalobce by ani neměl jistotu, zda se jedná o totožnou dokumentaci. Potřeboval by čas minimálně v řádu hodin. Potřeboval by, aby mu byla poskytnuta kopie dokumentace.

V rozsudku NSS je rovněž uvedeno, že odmítnutí vyhotovení kopií doplněné dokumentace s poukazem na ust. § 168 odst. 2 nového stavebního zákona žalovaným bylo nesprávné. Měl-li tedy žalobce právo na poskytnutí kopií doplněné dokumentace v odvolacím řízení, pak by mu realizace takového práva i s přihlédnutím k jeho odbornému zaměření umožnila uplatnit případně i jiné odvolací námitky, vyplývající například i z odlišností v jednotlivých dokumentacích. Také by mu poskytla větší prostor k porovnání, zda se jedná toliko o upřesnění dokumentace původní či o její zásadní změnu. Dle názoru soudu toliko osobní dispozice žalobce s předmětnou dokumentací, včetně možnosti využití počítačových či jiných technických zařízení by žalobci poskytla dostatečnou a potřebnou možnost k uplatnění jeho práv. Na uplatnění jiných odvolacích námitek by mohly logicky navazovat i jiné námitky žalobní, které by mohly směřovat právě proti nesprávnému vyřešení námitek odvolacích. Postupem žalovaného tak mohl být žalobce zkrácen na svých právech. Z těchto důvodů přistoupil soud ke zrušení rozhodnutí, když při jednání nebylo možné vypořádat stanoviska stran k předložené dokumentaci.

NSS ve svém rozsudku konstatoval, že zahradní domek je stavbou evidovanou v katastru nemovitostí. Sice se jedná o stavbu zdevastovanou, ale zděnou a dvoupodlažní. Stavební povolení pouze nezbytnost odstranění této stavby konstatuje a řeší jen likvidaci materiálu. Rozhodnutí žalovaného vychází z toho, že uvedené torzo již charakter stavby nemá. Zdejší soud se ztotožnil s názorem NSS, že zahradní domek je stavbou a nikoliv torzem stavby a proto bylo nezbytné respektovat ust. § 90 odst. 2 starého stavebního zákona. Dle ust. § 90 odst. 2 v rozhodnutí, jímž se nařizuje nebo povoluje odstranění stavby, stanoví stavební úřad podmínky pro zajištění nezbytné dokumentace odstraňované stavby, pro odborné vedení prací a bezpečnosti včetně okolních staveb, dále podmínky vyplývající z obecných technických požadavků na výstavbu a podmínky pro archivování dokumentace. Dle ust. § 29 odst. 3 OTP odstraňování staveb se provádí podle předem stanoveného technologického postupu. Nebyly-li v rozhodnutí stanoveny podmínky mj. i ohledně bezpečnosti okolních staveb, technologického postupu, jež by se případně mohly zasáhnout do práv žalobce nelze rozhodnutí v této části přezkoumat. Soud k tomu dále uvádí, že žalobce v odvolání namítal absenci nezbytného technologického bourání stávající stavby. Rovněž namítal, že neměl ani možnost se k takovému nezbytnému technologickému postupu odstraňování stavby v bezprostřední blízkosti jeho pozemku vyjádřit. Dle názoru soudu pochybení stavebního úřadu nebylo napraveno žalovaným, který nepovažoval za nutné stanovit podmínky odstranění stavby. Přitom je zřejmé, že způsob technologického postupu odstranění stavby a případná potřeba zajištění okolních staveb může zasáhnout do práva žalobce. V tomto směru tedy měly být stanoveny podmínky a žalobci dána možnost se k nim vyjádřit, včetně využití opravných prostředků s možností následné ochrany ve správním soudnictví. Opomenuly-li tedy správní orgány stanovit podmínky dle ust. § 90 odst. 2 starého stavebního zákona, není jejich rozhodnutí v této části přezkoumatelné z pohledu možného zásahu a zkrácení žalobce na jeho hmotných právech. Rozhodnutí žalovaného je tedy v této části nepřezkoumatelné dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené, nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit. Soud si je vědom toho, že předmětné stavební povolení zřejmě již pozbylo platnosti a jeho rozhodnutí může být toliko v rovině teoretické. Soud však nedospěl k jinému řešení, mimo meritorního

rozhodnutí, jak by bylo možno s podanou žalobou naložit, trval-li žalobce i nadále na podané žalobě.

Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, přiznal mu soud ve smyslu § 60 odst. 1, § 110 odst. 2 s.ř.s. náhradu nákladů řízení. Uložil proto žalovanému, aby žalobci prostřednictvím jeho zástupce uhradil celkem 12 200 Kč. Tato částka představuje úhradu soudního poplatku ze žaloby, kasační stížnosti 2 000 Kč, 3 000 Kč a odměnu za 3 úkony právní služby (převzetí zastoupení v kasačním řízení, seps kasační stížnosti a jejího doplnění) ve výši 2 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 3 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.).

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, které jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může ji soud na návrh přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění povinnosti a ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, právo na náhradu nákladů ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 31.10.2011

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová